

ПРЕДГОВОР НА ПРЕДГОВОРА

ЩО Е ИСТИНА

ГЛАСЪТ НА АВТОРА В ПУСТИНЯТА

Как се представя една книга? Първа ми е, не съм опитен, а и не съм убеден, че може да се получи добре в няколко реда. Бих могъл да се възползвам от клишетото, че е достатъчно да заробиш читателите с кратко резюме на сюжета, но клишетата не са по моя вкус. Те не предполагат мисъл, а просто опитност в декларирането на заучени словосъчетания или в безкритичното възприемане на чужди занимания. Клишетата са мъртви мисли.

Пък и резюме на пълната история или на част от нея изобщо няма да даде точна представа за *вътрешната* страна на книгата, нито за целта на нейното написване. В известен смисъл сюжетът сам по себе си дори ще е лъжовен. Сюжетът е просто дреха на идеята, своего рода ракета-носител за важното. И досущ като Библията, е почти невъзможно „Пътят към слънцето“ да бъде определена жанрово. Книгата ми е като сборник от различни свещени Писания, които привидно нямат много общо. Описани са житията на разни „царе“ и на техните „пълководци“, отново сякаш без да има *очевидни* връзки между отделните сюжетни нишки. Сигурното е едно – книгата не е религиозна.

Много са религиите. Всяка от тях твърди, че се позовава на свещени Писания, а също и че представя Истината такава, каквато е – чиста, неопетнена и изчерпателна. Дори само от това, че отделните религии воюват помежду си, като взаимно се отричат, проличава, че лъжат. И себе си залъгват, и последователите си. Лъжат волно или от неразбиране за едно или друго. Лъжите и разделението на „наше“ и „чуждо“ са грозни сенки на Истината.

Що е Истина? – пита Пилат Понтийски до днес.

Давам следното определение, което ще бъде защитавано в цялата книга: Истината с главно „И“ включва всичко, даже противоречията. В мирогледа, който съм си изградил през вековете,

Истината е вечна – независима от потока на времето. Тя не се променя според преходните, сиреч модни и нетрайни представи за култура. Нищо не е по-високо от нея – Истината. Тя не се побира в която и да било религия, а още по-малко е собственост на една от тях. Няма да я присвоявам и в моята книга, тъй като човек не разполага с нейната пълнота. Тепърва ще я *търсим*.

До Истината се стига с вечно движение и вечно учене, задължително съпроводено с вечно прилагане в живота на откритото и наученото. Смятам, че този подход е онова, което отличава „Пътят към слънцето“ от религиозните разбирания върху свещените Писания на Запада, но и от тези на Изтока. Дори повечето светски източни учения, макар мъдри като цяло, често забравят, че познанията сами по себе си не водят по никакъв Път, ако човек просто седи и се пренася кратковременно в Нирвана.

В един миг, обикновено ненадейно, се случва нещо ужасно – идват Божите бичове, които рушат удобните храмове и разпиляват миряните по лицето на Земята. Важи за всички народи – евреи, тибетци, българи – като е без значение дали тези народи го осъзнават. Шутът отзад е тласък да вървим по Пътя, да се учим от всичко, което ни заобикаля, но и да прилагаме знанията си, придобити от опитност, като така ги влагаме в душата си и стъпка по стъпка я осветляваме завинаги. Ама наистина – за какво ни е краткият миг в Нирвана, ако търсим вечен живот?

Задънена улица са и противоречивите разбирания в тъй наречения западен християнски свят, където богослови спорят до ден-днешен дали тялото е гробница, или пък по-скоро е храм на душата. Истината – мисля си – не е в нито едно от тези противоречиви схващания. Според Христовото учение тялото може да е храм на душата. Но храмът, в който не влизат Светлина и чист въздух (Божи Дух), по нищо не се различава от поредната гробница. Да, гроб е, колкото и *външно* да прилича на храм.

Определено Истината включва противоречията.

Същината на нещата винаги е *вътре* в тях – скрита и пазена от посегателствата на невежите тълпи или на осъзнатите злодеи. Споровете идват от неразбиране на това „що е Истина“. Глупаво е клишетото, че Истината се раждала в споровете. Още по-глупаво е другото клише, че Истината била „някъде по средата“ между разнородните или поляризираните, крайните мнения.

Истината по моето разбиране е „родена“ много преди да се зародят споровете. И не е свряна между разните враждуващи

мнения, а ще си остане над тях – свободна за вечни времена. Не се стига лесно до *вътрешната* стойност на нещата. Още трудно се оценява (пре)откритата същност на каквото и да било.

Нужно е постоянно учене, живот след живот, но и развиване на нетленни (вечни) сетива. В един твърде паметен миг човек се доближава до Истината, някак се осъзнава и започва да вижда Светлината с нови очи. Чак тогава разбира, че доскоро е гледал, без да вижда; слушал е, без да чува; чел е Писанията, без да ги разбира. Писанията с главно „П“ на отделните народи са съставяни в разни времена и са били повлияни от отделните култури. С времето все са били изкривявани, било е премахвано по нещо или е било внасяно друго, което отклонява от Истината.

Сборникът от книги, известен днес като Библията, също не е изчерпателен. На светските юдейски и християнски проповедници може да не им се ще да е така, но е така. Библията нито е най-старият сборник от свещени Писания, нито е самодостатъчен източник на знания за произхода на човечеството и за Пътя, който тепърва ще извървяват смелите и ученолюбиви души.

От Вехтия завет не се разбира кои са исполините (елохимите, Божите Синове) – „славните човеци“ от „стария свят“. Какъв е този „стар свят“, съществувал преди потомците на Адам и Ева да се разселят по лицето на Земята и преди постепенно да се размесят езиците? Някои подробности са в „Книга на Енох“, междувременно премахната от Вехтия завет, но и това Писание повече загатва, отколкото дава ясни отговори.

Не е по-различно и при Евангелията, съставляващи важна част от Новия завет. Без знанията за предишните епохи хората днес тънат в невежество за произхода си. А без знанията за следващите предопределени епохи човечеството е лишено и от ясна представа за смисъла и Заветната Цел на своето съществуване.

От буквалните тълкувания на Писанията в Новия завет не се разбира какво му е хубавото на очакваното Царство Божие. Как да си го представяме? Защо трябва да го чакаме с трепет, но и да се подготвяме усърдно за него? Сякаш не се разбира и смисълът от страданията в настоящата тъмна епоха, кулминацията на която ще е тъй нареченият Апокалипсис – Края на „сегашния свят“.

Бедният Нов завет! Беден, защото е лишен от поясненията на прадревната мъдрост, вплетена в раннохристиянски творби като „Пастирът“ на св. Ерм. В тази книга, низвергната през 5 век от тъй наречените Църковни Отци, за сетен път се натъкваме на

невидими сили, ръководещи земните дела, но и бъднините ни – нетленните духове или елохимите, завършили своята земна еволюция в една забравена епоха. Пак там намираме и подробности за Края на настоящия „век“ – Апокалипсиса, който щял да приключи с Огън. А от някои свитъци на раннохристиянския сборник „Пистис София“ някога се знаеха тайните беседи на Христос, предназначени изключително за неговите ученици – беседи за прераждането и какво е значението му както за Пътя на една душа, така и за напредъка на целокупното човечество.

Учението за прераждането отчасти е оцеляло в Евангелията, като на съответните места е загатнато с думите „който има уши, да слуша“. Нямало е много уши сред тъй наречените Църковни Отци. Ориген – сам той един от Отците – знае най-добре как се гласуват по демократичному догмите и как „болшинството“ се налага над „меншеството“ с гонения, обвинения в ерес и безчет анатемии по църковните събори. И четем до днес едно изявление, направено на събора в Константинопол през 553 година:

„Всеки, който поддържа тайната доктрина за древността на душата и съответната ѝ учудваща идея, че душата може да се връща, трябва да бъде анатемосан.“

Да, учудваща е самомнителната идея, че анатемите могат да убият Истината. Анатемите могат да направят така, че и на най-здравите места в Европа да бликнат изворите на кървави реки. О, изстрадала Окситания! Бива си я и мощта на верските войни, които още от четвърти век разпалиха кладите на Балканите, преди да превърнат тези клети земи в Скитска пустиня. А след това ветровете на мракобесието разнесоха тъжните огньовете из целия континент, та чак до прилежащите му острови.

Злостните пожари изгаснаха. Вече се забравиха пепелищата с тленните останки на *чистите*, сиреч катарите и богомилите. Но нищо не може да убие Истината! Гаси ли се туй, що не гасне? Кой и как ще изгаси нетленния Огън – вечния, който все намира как да се връща? Не, не се гаси туй, що не гасне. То винаги си намира начини да се прояви, като един от тях е учудващата идея на тайната доктрина, че душата може да се връща. А колкото по-мрачно и диво е мястото на завръщането, толкова по-добре.

Неприветливи места са пустините, спор няма. В тях липсва *водата*, която е символ на *Живота*. Но пък има друго...

Пустините от памтивека, както знаем от Писанията, са дом на *свещите*. Несъмнено Истината включва дори противоречията!

Най-красивото в Истината е, че никога не излиза от мода. За разлика от закостенелите догми на Църковните Отци, тя е гъвкава и има усет към времената, в които се проявява. Също така е велик миротворец – примирява отрязъци от време, между които привидно не може да има нищо общо; примирява и привидните разногласия между духовните учения на Запада и Изтока.

Библията и Евангелията безспорно са истинни и мъдри дори в несъвършенствата си. Винаги премахнатото или пропуснатото в тях може да се допълни със запазеното в по-древните книги. А и с познанията, придобити от личния опит на съвременен човек, за когото търсенето на Истината е нещо повече от увлечение.

По света са запазени толкова стари свещени книги, че корените им се губят в забравената епоха, отзвучи от която са само загатнати в Библията, в трудовете на посветени философи като Платон и в народния фолклор. Както Писанията на Моисей, така и тези на мъдреците от тайните школи по планетата, са единодушни, че е имало „стар свят“. Тогава разположението на континентите е било по-различно от съвременното и смъртното човечество е съжителствало с друга раса – на „славните човеци“, наричани още елохими, исполини, Божи Синове или Синове на Светлината, Учители, „богове“, „духове на предците“...

В тайните индийски учения се преподава, че след средата на онзи забравен отрязък от време – „стария свят“, един от елохимите събрал в една азиатска пустиня напредналите си събратя от смъртното човечество и отворил очите им за Законите. Вечните Закони, определящи Пътя за развитие на душите, но и този на целия всемир. Името на Великия Учител, който за пръв път дал на смъртните хора познанието за Божественото, но и насоките за постепенно постигане на съвършенство, не се е запазило. Индусите от тайните школи го наричат Ману или Законодателя.

Не е важно името. Важни са плодовете на делата.

Щом Ману предал Законите от прастарото духовно учение, най-видните сред учениците му основавали първите от школите на Братството на Светлината. Имало ги е, а на места още ги има в днешни Индия, Персия и Египет, в Америките и в Европа до най-западните ѝ области. Един от посветените, разпространявал Словото, е запомнен като Скитиан. Индусите твърдят, че е проповядвал сред „скитите“, предците на славоезичните народи.

Останалото го знаем и от Библията. След свършека на онзи „стар свят“ настава тъмната епоха (или Кали Юга). Напредналите елохими водят смъртните и ги подпомагат от невидимите светове. А други от „славните човечи“ всъщност безславно подивяват и огрубяват – стават големи на ръст, но малки по Дух, като накрая се смесват с изостаналите си събрата. Знаем още, че човешкият живот е станал кратък, а праезикът се е разбъркал...

Какво е общото между учението на Ману с това на Христос и на *чистите* (богомилите, катарите)? Вечната Истина. Наивно е да се вярва, че елохимът Ману е проповядвал нещо различно от Христовото учение в неговата пълнота. Все пак трябва да се отбележи изрично, че Христос е много повече от Велик Учител.

Христос оглавява Братството на Светлината, нещо известно на посветените от всички времена. Мъдреците на Изтока, споменати в Новия завет, носят дарове на свидния Божи пратеник. Тези мъдрци са присъствали и на Голгота, като са се върнали в Персия и Индия с разширено съзнание. Честни хора са те – не биха излъгали, че Христос е бил обучаван на всичко от тях.

Напротив, те са разбрали нещо от него:

Закона за службата и най-вече Закона за саможертвата.

Мъдреците от индийския клон на Братството на Светлината връщат услугата на Запада с едно Писание от „стария свят“, в което са изброени по-важните от Законите на всемира. Дори в резюмето на епизода „Ловецът“ от прадревната пурана, писана по завета на елохима Ману, прозира Христовото учение. Но човек трябва да има уши, които и слушат, и чуват. За тези, които още не са развили духовен слух, е всичко друго в книгата ми.

Не претендирам за изчерпателност, нито за пълно разбиране на Истината, намерила отражение в Словото на великите братя от разни епохи. Споделям това, което съм научил по моя си Път към Бога, като всички познания в малка или голяма степен са проверени в живота ми. Не съм Учител и съвсем не съм велик посветен. Просто – мисля си – вече разбирам пророк Исая:

„Гласът на викация в пустинята говори: Пригответе пътя на Господа! Изправени правете пътеките му! Всеки дол ще се изпълни и всяка планина и рътлина ще се снишат. Кривините ще се изправят и неравните пътища ще станат гладки.“

Ще викам същото в „Пътят към слънцето“, но в друга пустиня и с много други думи. Някои от думите ще са парливи и тежки...